
Anna Herra anteeksi, että saan Sinut itkemään

By David Wilkerson

July 31, 2006 Luukkaan evankeliumin luku 19 antaa voimallisen kuvan Jeesuksesta, joka astuu viimeistä kertaa Jerusalemin porteista sisälle. Suuret väkijoukot ylistävät Kristusta, joka lähestyy kaupunkia aasin selässä. Hän lähti Öljymäeltä, ja mitä lähemmäksi kaupunkia Hän kulki, sitä suuremmaksi väkijoukko kasvoi. Ihmiset alkoivat heittää vaatteitaan Hänen eteensä, heiluttaa palmun oksia ja huutaa: "Hän on täällä! Israelin kuningas on saapunut! Rauha on tullut Jerusalemiin. Valtakunta on vihdoinkin täällä!"

Miksi sellainen ilo ja niin kovaääniset ylistykset? "He luulivat, että Jumalan valtakunta oli kohta ilmestyvä" (Luuk. 19:11). Näiden ihmisten mielikuvissa Jeesus edusti Jumalan lupaamaa valtakuntaa maan päällä.

Mutta tämä ei tarkoita sitä, että he olisivat pitäneet Häntä Messiaana. Heidän ainoa ajatuksensa oli se, että Jumalan hallituskausi oli alkanut. Hyvästi, Rooman valta! Ei enää sotia, koska meidän kuninkaamme nousee ja hävittää vihollisensa miekan terällä. Tulemme näkemään rauhan Jerusalemissa ja Israelissa. Ei enää kahleita eikä puutetta. Jumala lähetti odottamamme kuninkaan.

Kukaan ei osannut odottaa, mitä seuraavaksi tulisi tapahtumaan. Kun Jeesus laskeutui Öljymäeltä ja väkijoukot huusivat ylistystään, Hän katsoi Jerusalemiä — ja murtui itkemään. "Kun hän tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, itki hän sitä" (Luuk. 19:41). Lihaksi tullut Jumala itki!

Uskosta osaton maailma ei ymmärrä itkevää Jumalaa. Käsite itkevästä Jumalasta on halveksittavaa synnintekijöiden mielestä. "Ai Jumala itkee vai? Miksi kukaan haluaisi sellaista jumalaa, joka osoittaa tuollaista heikkoutta?"

Tässä kohdassa Jeesus nimen omaan itki. Mikä oli syy Hänen kyyneleihinsä? Se oli ihmisten törkeä epäusko. Ajattelet ehkä: "Mutta nämä ihmisjoukot lauloivat ylistystä Hänelle. Ei kuulosta epäuskolta." Raamattu sanoo, että Jeesus tiesi mitä ihmisten sydämissä oli. Sitäpaitsi on tosiasia, että vain hetken kuluttua sama väkijoukko tulisi olemaan murhanhimoisen Häntä kohtaan.

Tässä Israelin historian ihmeellisessä hetkessä Jeesus itki ihmisten sydänten kovuutta: "Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet" (Matt. 23:37).

Pidä mielessäsi, että nämä olivat ne samat väkijoukot, jotka olivat nähneet Jeesuksen tekevän ihmeellisiä tekoja heidän keskuudessaan. Sokeiden silmät avattiin, kuurot saivat kuulonsa, rammakävelivät, kuolleita herätettiin — ja nuo väkijoukot olivat sen kaiken silminnäkijöitä. Siitä huolimatta, että Hän oli elävä todistus jokaisesta Vanhan Testamentin Messias-profetiasta — huolimatta siitä, että tämä kansa tunsikin nuo profetaaliset sanat ulkoa — he tulisivat paaduttamaan sydämensä epäuskolla.

Jeesus tarkoitti sanoa näille ihmisille: "Annoin teidän nähdä iheitä ja merkkejä. Täytin tarpeenne, paransin sairautenne ja ravitsin teidät ihmeteon kautta. Olen antanut teille esimerkkejä siitä, kuinka Isä rakastaa. Mutta te hylkäsitte tuon rakkauden."

Kun Jeesus katseli tuota kaupunkia, Hän näki sen kauhean hinnan, jota tuollaisesta sydämen paatumuksesta saadaan maksaa. Hän ei olisi halunnut yhdenkään tuosta väkijoukosta menehtyvän. Hän silti rakasti heitä. Kuulemme tuota rakkautta Hänen kyynelin lausumisissa sanoissa: "Katso,

teidän huoneenne on jäävä hyljättyksi" (Matt. 23:38).

Jeesus näki, että tuosta epäuskosta tulee vielä maksun päivä. Hän profetoi tuolle väkijoukolle: "Tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut" (Luuk. 19:43-44).

Kristus tiesi, että noin vuonna 70, Rooman sotapäällikkö Tiitus tulee hyökkäämään Jerusalemiin ja hävittämään sen maan tasalle. Sen mahtavat muurit puretaan ja temppeli tuhoaan. Koko kansakunta tulee kauhistumaan. Kuinka kauhean maksun päivän Israel tuleekaan kohtaamaan siksi, että he niin törkeällä tavalla hylkäsivät Jumalan rakkauden.

Sama epäusko vallitsee tänä päivänäkin. Miltö Jeesuksesta tuntuu kaikki se paatumus ja viha, jota Häneen kohdistetaan näinä aikoina? On oikein maailmanlaajuinen kapinan ja jumalanpilkan asenne: "Mikään Jumalan käsky ei meitä hallitse!" Tiedän kyllä, mitä itse tästä asenteesta ajattelen. Syvää surun ja vihan sekaista tunnetta. Kysyn Herralta ihan jatkuvasti: "Kuinka tämä maailma voi jatkaa Sinun pilkkaamistasi näin kauheasti? Kuinka kauan sallit sen jatkua?"

Se laittaakin minut ajattelemaan: kun Jeesus itki Jerusalemiä, tunsiko Hän myös ne tulevan maailmanajan haavat? Näkikö Hän ennalta, että valtavat kansanjoukot tulisivat yhä pilkkaamaan Hänen nimeään kaksi vuosituhatta myöhemmin? Tunsiko Hän tulevien aikojen uskovat, jotka tulisivat hylkäämään Hänet tulevina vuosisatoina? Olivatko ne kyöneleet, jotka Hän vuodatti, osittain kaikkien niiden tuomioiden tähden, joita epäusko aiheuttaa?

Ajattelepa, kuinka voimallisesti evankeliumi on mennyt eteen päin vuosisatojen ajan. Tuhannet saarnaajat ja lähetystyöntekijät julistavat Kristusta ympäri maailmaa. Valtavat määrät järjestöjä tekevät hyviä tekoja Hänen nimessään. Monet ihmiset todistavat Hänen rakkaudestaan hirvittävien vainojen keskellä eri puolilla maailmaa. Mutta suurimmalle osalle Jeesuksen Kristuksen seurakuntaa, usko on kertakokemus. Kriisissä katoava ilmiö. Kun hätätilanne tulee — tavallista voimallisempi koettelemus — usko horjuu ja epäusko marssii tilalle.

Voimme lukea psalmeista ja muistakin viisauksikirjoista, että meillä on Jumala joka nauraa, suree ja itkee, ja jonka vihan voi yllyttää. Samaan tapaan Uusi Testamenttikin kertoo, että meillä on taivaassa ylimmäinen pappi, jota koskettaa meidän heikkoutemme — se sama lihaa ja verta ollut mies, joka oli Jumala maan päällä, on nyt kirkastettuna iankaikkisuudessa.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö meillä olisi Herra Jumala, jolla on tunteet. Täytyy oikein ihmetellä: eikö Jeesus itkisi sitä suurta epäuskoa, joka valtaa maailmaa näinä päivinä?

Kuinka usein me tämän ajan seurakuntalaiset satutamme Herraa epäuskollamme? Ajattele niiden opetuslasten epäuskoa, kun he olivat Jeesuksen kanssa veneessä aaltojen alkaessa tulvia. Kuinka Jeesukseen onkaan täytyntä sattua, kun Häntä alettiin syyttämään epäuskon sanoilla: "Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?" (Mark. 4:38).

Entä ne hetket, kun Jeesus ihmeen kautta ruokki viisi tuhatta ja myöhemmin neljä tuhatta, ainoastaan muutamalla kalalla ja leivillä? Hän teki tämän ruokaihmeen kahdesti, ruokkien yhdeksän tuhatta miestä, eikä siihen oltu laskettu naisia eikä lapsia. Silti näiden tekojen jälkeen, Jeesuksen omat opetuslapset olivat täynnä epäuskoa. Yhden ruokkimisihmeen jälkeen Kristus puhui heille fariseusten hapatuksesta, ja "he puhuivat keskenään siitä, ettei heillä ollut leipää" (Mark. 8:16).

Jeesus oli varmaan järkyttynyt tuosta. Hän oli juuri moninkertaistanut leipää ihmisjoukkoja varten omien opetuslastensa silmien edessä. Selvästi näkee, että Häneen sattui, kun Hän vastasi heille: "Mitä puhutte siitä, ettei teillä ole leipää? Ettekö vielä käsitätte että ymmärrät? Onko teidän sydämenne paatunut? Silmät teillä on, ettekö näe? Ja korvat teillä on, ettekö kuule? Ja ettekö muista: kun minä mursin ne viisi leipää viidelle tuhannelle, kuinka monta vakan täyttä palasia te keräsitte ... Ettekö vieläkään ymmärrät?" (Mark. 8:17-19, 21).

Täytyikö Jeesuksen pyyhkiä kyynel silmästään tuolla hetkellä? Itkikö Hän heidän epäuskoaan, kun he olivat juuri nähneet Hänen tekevän jotain aivan mahdotonta? Itkikö Hän, kun Hän näki, etteivät he vieläkään luottaneet Häneen?

Entä sitten ylösnousemuksen jälkeen, kun Jeesus ilmestyi niille kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä? Muistatko, kuinka masentuneita ne kaksi olivat, kun he eivät olleet vielä ymmärtäneet, kuka kulki heidän kanssaan? Jeesus kysyi, mikä oli saanut heidät murhemielelle ja he vastasivat: "Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut?"

"Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin ... Ovatpa vielä muutamat naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyksiin. He kävivät aamulla varhain haudalla eivätkä löytäneet hänen ruumistaan, ja tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Ja muutamat niistä, jotka olivat meidän kanssamme, menivät haudalle ja havaitsivat niin olevan, kuin naiset olivat sanoneet; mutta häntä he eivät nähneet" (Luuk. 24:18, 21, 23-24).

Toisin sanoen, kun opetuslapset eivät löytäneet Jeesusta haudasta, heidän uskonsa loppui siihen. Eivätkä he uskoneet niiden naisten todistusta, jotka olivat tuoneet heille enkelin ilmoituksen ylösnousemuksesta.

Kuinka tämän onkaan täytynyt sattua Jeesukseen! Edes Hänen oman aikansa seurakunta ei uskonut Hänen ylösnousemukseensa. Emmauksen tiellä Jeesus nuhtelikin heitä: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?" (24:25-26).

Hänen omat seuraajansa eivät muistaneet eivätkä uskoneet niitä sanoja, jotka Hän itse oli aikaisemmin kertonut omasta kuolemastaan, hautaamisestaan ja ylösnousemuksestaan. Kristus käyttäytyy vähän samalla tavalla silloinkin, kun Hän ilmestyy kaikille: "Vihdoin hän ilmestyi myöskin niille yhdelletoista heidän ollessaan aterialla; ja hän nuhteli heidän epäuskoaan ja heidän sydämensä kovuutta, kun he eivät olleet uskoneet niitä, jotka olivat nähneet hänet ylösnousseksi" (Mark. 16:14).

Jotkut lukijat voivat ihmetellä, miksi meidän lempeä ja armahtavainen Herra puhui opetuslapsilleen niin voimallisesti. Mutta nämä evankeliumien kohdat tekevät asian selväksi. Kristus oli syvästi surullinen heidän epäuskonsa tähden. Nämä miehet olivat Hänen parhaita ystäviään, hänen oma sisäpiirinsä. Miehet, jotka Hän oli omin käsin valinnut seurakuntansa pylväiksi. Mutta kun Jeesus tulee sinne ylösaliin, hän kuulee heidän puhuvan ikään kuin ylösnousemusta ei olisikaan, eikä mitään elävää Kristusta — ja heidän sydäntensä kovuus saa Hänet kyyneliin.

Läheisten aiheuttamat haavat ovat kaikista tuskallisimpia. Kaikista syvimmit haavat tulevat lähipiiristämme. Niiltä ihmisiltä, jotka ovat lähellämme, sydäntämme lähellä. Ystäviltä, joihin olemme luottaneet.

Kun ajattelen niitä, jotka mainostavat "Da Vinci —koodia" ja "Juudas Iskariotin Evankeliumia", niitä, jotka yrittävät saada uskon Jumalaan lainvastaiseksi, niitä, jotka pilkkaavat ja kiroavat Kristusta, ymmärrän, ettei näistä kukaan voi satuttaa Herraamme ja Vapahtajaamme. Sellaisilta pahoilta ihmisiltä tuo epäusko ja kovuus on aivan odotettavaa. Jeesus itse sanoi: "Perkeleen lapset tekevät isänsä tekoja". Heidän tekonsa todistavat siitä, että niitä ohjataan helvetistä. Minä todella kiitän Jumalaa jokaisesta uskon soturista, joka tyynesti tarttuu kynään paljastaakseen saatanan valheet.

Apaattisten, epäuskoisten kirkossa kävijöiden valtava lukumäärä on se, joka satuttaa meidän Herraamme. Millaista tuskaa sen täytyykään olla, kun Hän näkee ihmisten ylistävän Häntä, todistavan Hänen hyvyydestään ja voimastaan, saarnaavan koskettavia saarnoja uskosta — mutta kuitenkin Jumala tietää, että se kaikki on vain huulten tasolla. Häden hetkellä suurin osa näistä lankeaa pois uskostaan, kun he luulevat, ettei Jumala välitä.

Mutta nämä eivät ole niitä ihmisiä, jotka satuttavat Jeesusta eniten. Hänen syvimmat tuskansa aiheuttavat Hänen lähimmät ystävänsä. Me tiedämme Raamatusta, ettei Jumala katso henkilöön, tarkoittaen sitä, ettei Hän suosi ketään toista enempää pelastukseen liittyen — kaikki pelastuvat ainoastaan uskon kautta. Mutta Kristuksella oli eräänlainen ystävien sisäpiiri, ihmisiä, joihin Hän erityisesti luotti. Voimme nähdä hyvän esimerkin inhimillisestä ystävydestä Jumalan kanssa molemmista Testamenteista. Herra kutsui Aabrahamia "ystäväkseen", Mooses valittiin keskustelemaan Herran kanssa kasvotusten ja läpi evankeliumien.

Keitä tässä Jeesuksen lähipiirissä sitten oli? Evankeliumien kirjoittajat mainitsevat kerta toisensa jälkeen, että siihen kuuluivat Pietari, Jaakob ja Johannes. Nämä olivat ainoat, jotka Jeesus otti mukaansa, kun Hän herätti tytön kuolleista. He olivat Kristuksen kanssa kirkastusvuorella. Nämä olivat viimeiset opetuslapset Getsemanessa, kun Jeesus pyysi heitä valvomaan ja rukoilemaan. Aivan selvästi nämä olivat Jeesuksen lähimmät ystävät.

Betaniassa Jeesuksella oli vieläkin läheisempi ystäväpiiri. Tähän kuuluivat Martta, Maria ja heidän veljensä Lasarus. Heidän kotinsa palveli Jeesuksen levähdyspaikkana, väkijoukkojen ahdistelun ulkopuolella. Martta laittoi ruokaa, Maria kuunteli ja Lasarus hyvä ystävä, johon Jeesus pystyi luottamaan. Johanneksen evankeliumi sanoo lyhyesti: "Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan ja Lasarusta" (Joh. 11:5).

Tässä kodissa Jeesukseen luotettiin, Hän saattoi rentoutua ja levätä kunnolla siellä. Nuo sisarukset olivat kuin perhe Hänelle, ja heidän tarinansa on hyvin tunnettu. Lasarus sairastui vakavasti ja sisarukset lähettivät Jeesukselle kiireisen viestin: "Herra, katso, se, joka on sinulle rakas, sairastaa". Mutta Kristus odotti Lasarusen kuolevan, ennen kuin meni heidän luokseen. Miksi? "Ei tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi" (Joh. 11:3-4).

Kyllä me tiedämme, ettei Jeesuksen olisi tarvinnut muuta kuin sanoa sana, ja Lasarus olisi parantunut. Herra olisi myös voinut mennä Lasarusen sairausvuoteelle ja parantaa hänet siellä. Mutta Kristus sanoikin "Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte; mutta menkäämme hänen tykönsä" (11:15).

On eri asia uskoa sairaan paranemiseen kuin kuolleen heräämiseen. Tässä kohtauksessa Jeesus valmisti läheisilleen tilaisuuden uskoa sellaiseen, mikä oli aivan mahdotonta. Hän halusi Martan ja Marian ymmärtävän: "Olen iloinen, etten ollut siellä silloin, kun näytti menevän huonosti. Olen iloinen, etten toiminut aikaisemmin. Annoin tarkoituksella tämän tilanteen mennä yli kaikkien mahdollisuuksien, yli kaiken inhimillisen toivon, koska haluan teidän katselevan minun

ylösnousemusvoimaani."

Jeesus aikoi näyttää olevansa kaikkien mahdottomuuksienkin Jumala. Lasaruksen kuolema oli kuitenkin pienempi asia Kristuksen omaan kuolemaan verrattuna. Ajattelepa, kun Jeesuksen tuli aika nähdä tuo ristinpuu, kuinka Hänen seuraajansa ikinä voisivat uskoa Hänen vielä nousevan ylös? Oli vain yksi tapa, että he uskoisivat. Se oli se, että siellä Betaniassa rakkaiden ystäviensä kanssa, Jeesus astuisi aivan toivottomaan tilanteeseen mukaan ja tekisi sellaista, mikä on inhimillisesti mahdotonta.

Olen varma, ettei Jeesus olisi halunnut ulkopuolisten kokevan tätä. Tällaiset asiat ovat varattuja niille, jotka ovat Hänen lähellä — jotka eivät ajattele asioita, niin kuin tämä maailma ajattelee. Vain sellaisissa ihmisissä, jotka tuntevat Kristuksen sydämen ja luottavat Häneen täysin, voi Hän luoda sellaista uskoa, joka ei horju.

Kyllä Jeesus tiesi kaikki tulevat koetukset, joita näiden rakkaiden elämässä tulisi olemaan. Hän tiesi jokaisen sairauden ja murhenäytelmän, joita he tulisivat kohtaamaan. Hän tiesi myös sen tuhon, joka Jerusalemiä oli kohtaava. Tässä tilanteessa Hän halusi nähdä heissä sellaista uskoa, joka luottaisi Hänen hoitoonsa huolimatta siitä, minkälainen onnettomuus tulisi heitä kohtaamaan.

Kun Jeesus viimein saapui paikalle, Martan ensimmäiset sanat Hänelle olivat "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut. Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä sinä Jumalalta anot." Nämä sanat voivat kuulostaa varmoilta uskon sanoilta Martan osalta. Mutta kun Jeesus vastasi "Sinun veljesi on nouseva ylös", Martan vastaus paljasti hänen ajatuksensa. "Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä". Toisin sanoen: "Kaikki on ohi, Jeesus. Myöhästyit."

Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?" (11:21-26).

Toisin sanoen Kristus tahtoi sanoa hänelle: "Ei, Martta. Minä olen se ylösnousemus ja se elämä. Usko minuun niin et kuole." Tässäkin kohdassa Hän ei puhu ainoastaan Lasaruksesta, vaan myös omasta kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Hänelle Lasaruksen herättäminen oli jo hoidettu asia. "Martta, etkö usko, että voin jopa mennä hautaan ja tehdä sellaista, mikä on mahdotonta, sinulle ja Marialle?"

Tuossa tilanteessa Martta lähti pois (11:28). Niin meistäkin suurin osa tekee vastaavassa tilanteessa. Emme hoida asioita Jeesuksen kanssa, rukoillen "Oi Herra, auta minun epäuskoani." Sen sijaan me vain lähdemme pois, palaamme takaisin epäilyksiimme ja pelkoihimme. Se saa Herran itkemään. Martta ei ymmärtänyt, että Herra halusi häneltä koetuksen kestäväää uskoa. Kristus halusi häneltä pois kaikki epäuskon taipumukset. Hän halusi aloittaa hänen kanssaan luottamussuhteen, joka veisi hänet läpi kaikkien koetusten koko Martan loppuelämän ajan.

Sitten Maria tuli paikalle. "Kun siis Maria saapui sinne, missä Jeesus oli, ja näki hänet, lankesi hän hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: 'Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei minun veljeni olisi kuollut.'" Jopa Maria sanoi samat sanat Jeesukselle, kuin hänen sisarensakin oli sanonut. Kuinka Jeesus reagoi tähän? "Joutui hän hengessään syvän liikutuksen valtaan ja vapisi" (11:32-33).

Martan epäuskon on täytynyt satuttaa Häntä jo aivan tarpeeksi. Olen varma, että Jeesus odotti Marialta edes vähän enemmän. Mutta kun Hän katseli Marian itkevän säällittävästi, vailla toivoa, Hän "joutui liikutuksen valtaan". Oikeastaan tuo sana merkitsee eräänlaista vihastumista. Samoin "vapisi"

merkitsee tyytymättömyyttä.

Silloin Jeesus sanoi "Mihin te panitte hänet?" (11:34). Kun Martta kuuli Hänen kärkevän vierittää kivi pois haudan suulta, hän alkoi protestoida: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä päivää". Yhä vain lisää epäuskoa. Siksi voimmekin lukea Raamatusta: "Ja Jeesus itki" (11:35).

Tästä jakeesta on kirjoitettu paljon. On varmaan tuhansia määritelmiä, joissa kuvaillaan niitä syitä, miksi Jeesus itki. Minulle tämä raamatunkohta on tullut hyvin henkilökohtaiseksi. Sitä ajatellessani rukoilin: "Herra, en tahdo tietää, mitä eri opit sanovat tästä. Haluan tuntea, niin kuin Sinä tunsit."

Jeesus pyytää meitä itkemään itkevien kanssa. Hän on ehkä itkenyt sen murheenkin tähden, joka ympäröi Häntä tuossa tilanteessa. Mutta totuus on se, että Jeesus tiesi Lasaruksen pian kävelevän pois haudasta. Joten kyynelien on tultava muustakin syystä.

Heprealaiskirjeessä kerrotaan: "Keihin hän (Jumala) oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö tottelemattomille?" (Hebr. 3:17,18). Kun palaan tuohon kohtaukseen Lasaruksen haudalla, alan ymmärtää jotain Jeesuksen haavoitetusta sydäimestä. Ajattelepa, näyttää siltä, ettei yksikään maan päällä tuolla hetkellä usko Jeesukseen koko sydämeään. Kukaan lähipiiristä ei osoita minkäänlaista uskoa. Jeesus tiesi lähtevänsä pian pois maan päältä. Miltä Hänestä onkaan mahtanut tuntua?

Kysynkin nyt sinulta: Ovatko asiat tänä päivänä jotenkin eri tavalla? Kuka tässä maailmassa uskoo, että Jeesus on kaikkien mahdolluuksienkin Jumala? Kun Ihmisen Poika katsoo maan päälle, löytääkö Hän uskoa?

Olin vähän aikaa sitten kävelyllä, rukoillen. Huolen aiheenani oli useiden perheen jäsenten terveys. Kun sitten ajattelin tätä raamatunkohtaa, havaitsin itseni rukoilevan kyynelin: "Herra, he saivat Sinut itkemään. Olenko minäkin saanut Sinut itkemään omalla epäuskollani? Olen viettänyt kallisarvoisia hetkiä kanssasi yli viidenkymmenen vuoden ajan, Jeesus. Rakastan Sinua ja tiedän, että Sinä rakastat minua. Viime aikoina ajatuksiini on vain päässyt epäilyksiä. Ihmettelen, miksi joihinkin rukouksiin ei ole vielä tullut vastausta."

Sen jälkeen olen kuullut Hänen ihanan, hiljaisen äänensä sanovan: "Rakastan sinua aina, David. Varjelen sinut lankeamasta ja esittelen sinut virheettömänä Isän edessä. Mutta olet oikeassa, horjuva uskosi ja epäuskon hetkesi ovat saaneet minut itkemään."

Rakas pyhä, oletko sinä jossain musertavassa koettelemuksessa juuri nyt? Oletko rukoillut, itkenyt ja huutanut apua, ja silti kaikki näyttää toivottomalta? Ehkä tilanteesi on mennyt yli kaikkien inhimillisten mahdollisuuksien ja ajattelet: "Kaikki on mennyttä".

Tuo koettelemus on suotu sinulle tarkoituksella. Jumala olisi voinut puuttua tilanteeseen milloin tahansa, mutta tämä on Hänen tilaisuutensa kasvattaa sinussa sellaista horjumaton uskoa, jota sinä tarvitset. Hän odottaa, että luotat Häneen. Ei ainoastaan siinä, mitä edessäsi on tällä hetkellä, vaan jokaisessa mahdollisuudessa tästä eteen päin, kunnes pääset taivaan kotiin Hänen kanssaan. Älä ymmärrä väärin. Hän iloitsee sinusta. Mutta Hän myös rakastaa sinua niin paljon, että haluaa sinulle sellaisen uskon, joka vie sinut kaikesta läpi.

Rukoile kanssani: "Herra, anna minulle anteeksi, että saan sinut itkemään. Auta minun epäuskoani." Ota sitten omaksesi tämä Raamatun jae: "Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät" (Hebr.

11:6).